

PICARD, Hendrik (Henri), advocaat, politicus (Antwerpen 18 maart 1883 - Antwerpen 23 augustus 1946).

Hendrik Picard, oudere broer van Antoon en Leo Picard, doorliep het atheneum te Antwerpen, studeerde daarna rechten, eerst te Gent, vervolgens te Brussel; respectievelijk was hij lid van 't Zal wel Gaan en Geen Taal, geen Vrijheid. Zijn studie werd onderbroken door de militaire dienst. Uit democratische overtuiging weigerde hij een plaatsvervanger, hoe graag ook zijn ouders daarvoor betaald zouden hebben. In 1914 werd hij gemobiliseerd en week in de nazomer met zijn regiment, dat zich in het Land van Waas bevond, naar Nederland uit, waar hij in Harderwijk geïnterneerd werd. Hij verrichtte er sociaal werk ten bate van zijn lotgenoten en was er mederedacteur van het soldatenkrantje Iris.

Na de oorlog vestigde hij zich als advocaat te Antwerpen en trad als zodanig op als verdediger van ettelijke activisten en ook van Adiel Debeuckelaere, de Ruwaard van de Frontbeweging. Picard trad in Antwerpen ook op als contactman tussen oud-fronters en ex-activisten, belandde daardoor in de politiek, trad toe tot Het Vlaamsche Front (Frontpartij) en had daarvoor als afgevaardigde van Antwerpen zitting in de Kamer van 1921 tot '25, toen hij zijn zetel verloor aan Herman Vos. Daarmee had de radicale vleugel (van ex-activisten) in de Antwerpse Frontpartij aan terrein gewonnen. Picard heeft zich steeds gematigd gedragen, hetgeen niet altijd en lang niet bij iedereen in goede aarde viel. Ook heeft hij steeds willen vasthouden aan het beginsel van de godsvrede. Het stelde Picard teleur, dat het katholieke element in de Frontpartij voortdurend aan kracht won en sterk ging domineren. Toen Het Vlaamsche Front te Antwerpen ook in die richting evolueerde, heeft Picard zich - samen met de liberale oud-volksvertegenwoordiger Leo Augusteyns en met de katholieke oud-volksvertegenwoordiger Adelfons Henderickx, beiden ex-activisten, - een tijdlang daartegen schrapgezet. Tegen de groeiende invloed van autoritaire stromingen hebben hij, Augusteyns en Victor J. Brunclair te Antwerpen geageerd met een tijdschrift Het Vlaamsche Front.

In 1936 werd Hendrik Picard senator voor het Vlaamsch Blok, onder welke naam het Vlaamsch Nationaal Verbond overal, in Antwerpen samen met Het Vlaamsche Front, lijsten had ingediend. Picard vertegenwoordigde Het Vlaamsche Front. Bij de verkiezingen van 1939 stelde hij zich niet opnieuw kandidaat. Hij publiceerde ook een aantal artikelen in De Schelde, maar op den duur trok hij zich terug en wendde hij zich af. Gedurende de bezetting 1940-'44 bleef hij geheel en al buiten de collaboratie; na de bevrijding trad hij opnieuw op als verdediger van talrijke vervolgdgen. De strenge repressie deed hem pijn. Het zware werk voor krijgsraden en rechtbanken, alsmede de zorgen voor de toekomst van de V.B., sloopten zijn

toch al wankel gestel. In augustus 1946 bezweek hij, in het ouderlijk huis, dat hij ongehuwd, samen met zijn oudste zuster bewoonde.

LITERATUUR: A.W. Willemsen, *Het Vlaams-nationalisme. De geschiedenis van de jaren 1914-1940* (1969, 2e uitgave); - H.J. Elias, *Vijfentwintig jaar Vlaamse Beweging 1914-1939*, 4 dln. (1969). LAMMERT BUNING